

Arrest

nr. 307 982 van 7 juni 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. KAYIMBA KISENGA
Auguste Reyerslaan 106
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 31 mei 2024 tot terugdrijving (bijlage 11) en van diens beslissing van dezelfde datum tot intrekking van een visum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2024, om 14.30 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. NKANUNKANU, die *loco* advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 31 mei 2024, met vlucht AH2062, aan op de Nationale luchthaven te Zaventem.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 31 mei 2024 de beslissing tot terugdrijving en de beslissing tot intrekking van een visum.

De beslissing tot teruggrijping, die verzoekster op 31 mei 2024 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Op 31/05/2024 om 19.40 uur, aan de grensdoorlaatpost BruNat werd door ondergetekende, 1INP [B.].

de mevrouw :

naam [D.]. voornaam [O.].

geboren op [...] te Dakar geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Senegal wonende te [...]

houder van het document paspoort nummer [...] afgegeven te Senegal MINT DGPN DPETV op : 17.11.2021

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven te Senegal Dakar geldig van 17.05.2024 tot 21.06.2024 voor een duur van 20 dagen, met het oog op : [...]

afkomstig uit Algiers met vliegtuig vluchtnr. AH2062, op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

☐ (E) *Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)*

Reden van de beslissing:

Betrokkene verklaart als toerist naar België te komen, doch kan geen toeristische plaats opnoemen die ze wenst te bezoeken. Ze is in het bezit van een hotelreservatie te Luik geldig van 31.05.2024 tot 14.06.2024 waarvan ze beweert dat deze reeds betaald werd. Bij controle blijkt echter dat haar kredietkaart geweigerd werd en de betaling dus niet werd uitgevoerd. Ze verklaart nog een 2e kredietkaart in haar bagage te hebben doch nadat deze daarin niet werd teruggevonden zegt ze deze vergeten te hebben.

Ze verklaart ook nog naar Parijs te gaan, doch voor deze trip heeft ze geen vervoersdocument noch een hotelreservatie

[...]

☐ (G) *Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing:

Voor de duur van haar voorgenomen verblijf en alle onkosten daaraan verbonden beschikt betrokkene slechts over 740 euro. Hierdoor voldoet betrokkene niet aan de geldende richtbedragen voor België (namelijk 95 euro/dag/persoon). Ze is niet in het bezit van enig andere bestaansmiddelen noch een geldige tenlasteneming.

[...]

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De beslissing tot intrekking van een visum vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing tot intrekking van een visum.

Er moet worden gesteld dat artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggrijpingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone

vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.” (eigen onderlijning).

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot intrekking van een visum – een beslissing die niet als verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan worden beschouwd – wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden.

De Raad kan bijgevolg slechts besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet kan worden aangewend ten aanzien van een beslissing tot intrekking van een visum en dat de vordering in de mate dat ze betrekking heeft op deze beslissing dient te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot terugnrijving.

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekster zet uiteen dat zij het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van bestreden verwijderingsmaatregel, zodat dient te worden aangenomen dat deze tenuitvoerlegging imminent is.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat door verweerder niet wordt betwist, is in casu voldoende uiteengezet en kan worden aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. Verzoekster voert een enig middel de schending aan van de artikelen 14, 21, 32 en 34 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de verordening nr. 810/2009), van artikel 5 van de verordening nr. 562/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 15 maart 2006 tot vaststelling van een communautaire code betreffende de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de verordening nr. 562/2006/EG), van de artikelen 3 en 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Zij betoogt tevens dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft begaan. Uit haar uiteenzetting kan ook worden afgeleid dat zij artikel 2 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel geschonden acht.

Haar argumentatie luidt als volgt:

“Attendu que lorsqu’elle adopte une décision d’annulation de visa fondée sur les articles 32 et 34 du code des visas, l’administration, qui bénéficie d’un large pouvoir d’appréciation à cet égard, doit néanmoins, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, indiquer dans la décision elle-même, les raisons pour lesquelles elle estime que les conditions de délivrance du visa ne sont plus remplies, étant entendu que la non-production, à la frontière, d’une ou plusieurs des pièces justificatives requises, par l’article 14 du code des visas, pour l’obtention de ce visa n’emporte pas automatiquement l’abrogation du visa litigieux et ne suffit dès lors pas, en soi, à considérer que ces conditions ne sont plus satisfaites. Cette motivation doit être claire, complète, précise et adéquate afin de permettre aux intéressés de vérifier que la décision a été précédée d’un examen des circonstances de la cause.

Considérant que la partie adverse fait référence à l’article 3, alinéa 1er de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision.

Que cet article stipule :

« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, l'entrée peut être refusée à l'étranger qui se trouve dans l'un des cas suivants :

1° s'il est appréhendé dans la zone de transit aéroportuaire sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

2° s'il tente de pénétrer dans le Royaume sans être porteur des documents requis par l'article 2 ;

3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;

4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un État tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquiescer légalement ces moyens ;

[...] »

Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence.

Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la requérante souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme lui ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage qu'elle devrait disposer avant de le sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas.

Que dans sa demande de visa, la requérante a bien pris soin d'indiquer que l'objet de son voyage était de faire du tourisme.

Qu'il sied de lire l'article 2 de la même loi qui dispose en son alinéa 2 ce qui suit :

« Est autorisé à entrer dans le Royaume, l'étranger porteur :

2° soit d'un passeport valable ou d'un titre de voyage en tenant lieu, revêtu d'un visa ou d'une autorisation tenant lieu de visa, valable pour la Belgique, apposé par un représentant diplomatique ou consulaire belge ou par celui d'un Etat partie à une convention internationale relative au franchissement des frontières extérieures, liant la Belgique ; »

Qu'il convient de rappeler que la requérante a rempli le formulaire ad hoc de manière complète et détaillée.

Qu'elle a fourni tous les documents qui étayent sa demande, telle qu'exiger par l'article 14 du Code visa :

- formulaire de demande complété et signé, conforme au formulaire harmonisé de demande de visa Schengen.

- un passeport en cours de validité

- les documents indiquant l'objet du voyage

- les documents relatifs à l'hébergement

- les documents indiquant que vous disposez de moyens de subsistance personnels suffisants.

Qu'elle a indiqué l'objet du voyage, ce qui a été fait dans le formulaire et corroboré par les documents.

Qu'elle a fourni les documents relatifs à l'hébergement. Précisément, une réservation d'hôtel dans la Ville de Liège.

Qu'elle a prouvé les moyens de subsistance suffisants au moment d'obtention de son visa à Dakar.

Qu'elle a produit des éléments permettant d'attester de sa volonté de quitter l'espace Schengen, le centre de ses intérêts tant affectif que professionnel se trouvant dans son pays.

Que s'agissant du document de voyage, la requérante est arrivée en Belgique muni d'un passeport vêtu d'un visa en cours de validité.

Qu'on ne lui reproche aucune irrégularité ni falsification dudit document.

Que pour que le consulat ou l'Ambassade d'un État membre délivre un visa au terme de l'article 24 al 1 du Code des visas, il procède par un examen sérieux des critères de l'article 21, al 4 du code des visas.

Qu'en l'espèce, le poste diplomatique belge à Dakar a délivré un visa valable pour un motif touristique.

Que dans la pratique de cette représentation diplomatique, le visa n'est pas délivré à n'importe qui et ne se fait que de manière stricte en tenant compte des conditions fixées par l'article 21, 1 précité ;

En l'espèce, il convient d'observer qu'au moment de son arrestation, la requérante détenait sa réservation d'hôtel à Liège, un document de son itinéraire touristique, son titre de voyage, de l'argent liquide (740,00 euros) et sa carte bancaire pour couvrir les frais de son séjour touristique en Belgique.

La requérante a expliqué à la police de contrôle que toutes les informations concernant son séjour touristique en Belgique se trouvaient dans son plan touristique.

Elle avait prévu visiter des parcs, des musées, le palais royal et d'autres sites touristiques.

La requérante a été arrêtée à l'aéroport le matin et qu'au moment de son arrestation, sa réservation était toujours valable jusqu'au soir.

La partie adverse a déclaré dans l'acte de refoulement que « la réservation de la requérante semble avoir été annulée ».

Alors qu'il sied de préciser que la requérante déclare qu'elle avait pris une réservation d'hôtel à Liège du 31 mai au 14 juin 2024 et devait se présenter à l'hôtel au plus tard à 16h00. Selon la requérante, cette réservation n'a jamais été annulée avant l'arrestation, contrairement à ce que soutient la partie adverse.

Il est totalement absurde et injuste de prétendre à une annulation de la réservation d'hôtel de la requérante sans qu'aucune vérification ou certitude d'annulation ne soit effectuée au préalable.

Au vu de ce qui précède, le principe du raisonnable et de proportionnalité n'a pas été respecté par la partie adverse.

Que cet article 21 est ainsi libellé :

« 1. Lors de l'examen d'une demande de visa uniforme, le respect par le demandeur des conditions d'entrée énoncées à l'article 5, paragraphe 1, points a), c), d) et e), du code frontières Schengen est vérifié et une attention particulière est accordée à l'évaluation du risque d'immigration illégale ou du risque pour la sécurité des États membres que présenterait le demandeur ainsi qu'à sa volonté de quitter le territoire des États membres avant la date d'expiration du visa demandé ».

Que l'article 24, quant à lui dispose :

« 1. La période de validité du visa et la durée du séjour autorisé sont fixées sur la base de l'examen mené conformément à l'article 21 ».

Que si l'objet et les conditions de son séjour n'étaient pas clairement fixés, un tel visa ne lui aurait été jamais délivré ;

Que ce refus d'accès est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans les décisions querellées.

Qu'en effet, la partie adverse lui reproche cumulativement trois choses, à savoir, le fait de ne pas disposer des documents de tourisme, le défaut de réservation et de provision financière suffisante pour couvrir ses activités touristiques en Belgique.

Que la requérante n'a pas très bien compris toutes les questions qui lui ont été posées par la police aux frontières. La personne qui a interrogé la requérante avait une attitude effrayante qui n'a pas permis une meilleure compréhension et une bonne communication.

Qu'elle ne comprenne pas pourquoi la partie adverse estime qu'elle n'a pas respecté le l'objet de son voyage juste parce qu'elle n'avait pas une réservation valable au moment d'atterrir en Belgique.

Que pareille motivation est erronée et en contradiction avec les éléments du dossier dès lors que la requérante a malgré la difficulté de communication avec les agents qui l'ont interrogé, présentée des messages contenant les éléments prouvant l'objet et le but de son voyage qui n'ont donc pas changé.

Que la requérante a demandé un visa pour un motif touristique, elle a présenté les documents y relatifs, on ne peut donc pas lui reprocher de ne pas disposer des documents touristiques.

Au regard de ce qui précède, la partie adverse, n'ayant pas tenu compte des explications de la requérante et des documents en sa possession au moment de son arrestation, elle a violé son devoir de minutie.

Que surabondamment, il convient de rappeler qu'aucune disposition légale n'impose la production des documents exigés par la partie adverse quand bien même la requérante avait tous les documents nécessaires.

Que tant l'objet que le but du séjour ressortent manifestement des informations fournies par la requérante lors de son audition à l'aéroport.

Que la difficulté de communication entre la requérante et les agents qui l'ont interrogé à l'aéroport est la cause de cette incompréhension et de ces décisions stéréotypées.

Qu'en agissant de la sorte, l'administration tend à faire une interprétation fallacieuse de l'article 32 §1 a) ii) du Code visa en ce que celui-ci exige simplement qu'une justification au séjour soit fournie, ce qui est le cas en l'espèce.

Que la justification du séjour a été exposée et étayée à suffisance, et qu'elle est manifeste.

Que l'administration a commis une erreur manifeste d'appréciation et ces décisions souffrent d'un défaut de motivation pertinente : à considérer qu'il appartenait à la requérante d'étayer plus avant son projet de voyage, quod non, il convient de constater que son dossier témoigne à suffisance de l'objet de son séjour.

Qu'elle a obtenu le visa et ne comprend pas pour quelle raison l'accès sur le territoire Schengen lui a été refusé et voit en cette décision un excès de pouvoir de la partie adverse.

Que de plus, le poste diplomatique belge à Dakar avait déjà examiné ces conditions avant de lui octroyer ce visa.

Qu'en effet, les règlements ainsi que les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition.

Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles.

Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire ;

Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que la requérante a justifié l'objet et les conditions de son séjour, et qu'elle n'est pas signalée aux fins de non-admission, d'autres conditions supplémentaires devraient être précisées à la requérante avant qu'elle ne voyage.

Que lui imposer ces conditions à l'arrivée est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir.

Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef.

Attendu qu'au regard de ce qui précède, il convient de dire que les faits tels que soutenus par la requérante sont avérés, d'autant plus que le poste diplomatique belge à Dakar s'est basé sur ces éléments pour pouvoir octroyer le visa.

Que la partie adverse aurait dû se référer à la demande introduite par la requérante dans son pays d'origine pour vérifier si toutes les conditions étaient remplies.

Qu'il y a une présomption dans le chef de la requérante d'autant plus que le visa lui a été accordé.

Qu'il est de bon sens que l'administration doit prendre des décisions en tenant compte de tous les éléments de la cause tant sur le plan factuel que juridique.

Que l'administration doit à avoir la connaissance exacte des situations qu'elle est appelée à régler avant de prendre une décision.

Que tous les éléments du dossier démontrent que la partie adverse a d'abord pris la décision querellée avant de trouver les motifs pouvant justifier celle-ci même en violation de la loi.

Que l'examen et les conclusions tirées par la partie adverse des documents qui lui sont présentés par la requérante relèvent manifestement de la mauvaise foi, aucun esprit lucide ne saurait procéder comme elle le fait.

Que la partie adverse a donc refusé de prendre en compte les documents fournis par la requérante en ne les appréciant pas à leur juste valeur, alors que ceux-ci sont susceptibles de modifier sa situation.

Qu'en agissant ainsi, l'administration a violé le principe de bonne administration et a commis par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir.

Qu'il résulte de ce qui précède que les décisions querellées reposent sur une motivation stéréotypée, insuffisante et partant illégale.

Qu'en toute état de cause, cette motivation reste confuse et insuffisante et partant illégale, car ne respectant pas les prescrits des articles 2 et 3 de la loi du 28 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs."

De Raad merkt op dat artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 3, eerste lid, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet, immers uiteengezet dat verzoekster de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd omdat zij niet in het bezit is van documenten die het doel van haar voorgenomen verblijf en haar verblijfsomstandigheden staven. Verweerder heeft hierbij nader toegelicht dat verzoekster weliswaar in het bezit is van een hotelreservatie voor een verblijf in Luik, maar dat haar logies nog niet zijn betaald en dat zij geen kredietkaart heeft om de betaling uit te voeren. Hij heeft ook geduid dat verzoekster verklaarde ook naar Parijs te willen gaan, doch niet in het bezit is van een vervoersdocument of een hotelreservatie. Daarnaast heeft verweerder gemotiveerd dat hij vaststelde dat verzoekster niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen voor de duur en de vorm van haar verblijf of voor de terugreis naar haar land van oorsprong, aangezien zij slechts beschikt over 740 euro. Hij heeft aangegeven dat een kredietkaart werd geweigerd en een tweede kredietkaart niet kan worden teruggevonden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Verzoeksters bewering dat slechts werd voorzien in een stereotiepe en niet gepersonaliseerde motivering is een ontkenning van de realiteit. Haar betoog dat verweerder zou moeten uiteenzetten welke documenten zij nodig heeft om toegang te krijgen tot het grondgebied mist verder een juridische grondslag.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Door toe te lichten dat zij om een visum te kunnen krijgen een formulier heeft ingevuld en, bij haar visumaanvraag, heeft aangetoond dat zij aan alle hiertoe gestelde vereisten voldeed, toont zij niet aan dat verweerder artikel 2 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 14, 21, 22 of 32 van de verordening nr. 810/2009 heeft geschonden door de bestreden beslissing tot teruggrijving te nemen. Het feit dat aan verzoekster een visum werd toegestaan impliceert immers niet dat verweerder op het ogenblik dat zij het grondgebied wil binnenkomen niet vermag een controle door te voeren en niet in de mogelijkheid zou zijn om

haar, op grond van wat is bepaald in artikel 3 van de Vreemdelingenwet, alsnog de toegang tot het grondgebied te weigeren. Verweerder wijst er terecht op dat in artikel 30 van de verordening nr. 810/2009 uitdrukkelijk is aangegeven dat “[a]an het bezit van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid [...] als zodanig geen automatisch recht op binnenkomst [kan] worden ontleend.”

Waar verzoekster uiteenzet dat zij hoe dan ook over een hotelreservatie beschikte en geenszins blijkt dat deze was geannuleerd, moet worden opgemerkt dat niet blijkt dat verkeerdelijk werd vastgesteld dat zij haar logies nog niet betaalde en dat zij niet aantoonde dit alsnog te kunnen doen, wat toelaat te begrijpen dat haar verblijfsomstandigheden onduidelijk zijn. Verweerder heeft daarenboven ook gemotiveerd dat verzoekster niet over voldoende financiële middelen beschikt voor de duur en de vorm van haar verblijf. Dit motief volstaat op zich om de eerste bestreden beslissing te onderbouwen. Verzoeksters betoog dat zij toeristische documentatie heeft en dat zij over een hotelreservatie beschikte – wat door verweerder niet wordt ontkend – is bijgevolg niet dienend. Haar bewering dat zij wel over een betaalkaart beschikt doet geen afbreuk aan het feit dat werd vastgesteld dat deze kaart werd geweigerd.

De stelling van verzoekster dat er geen enkele wettelijke bepaling is die haar verplicht de documenten die haar, bij de grenscontrole, werden gevraagd aan te brengen gaat voorbij aan wat is bepaald in artikel 3 van de Vreemdelingenwet. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij voorhoudt dat verweerder voorwaarden toevoegt aan de wet en zich schuldig maakt aan machtsoverschrijding.

Er blijkt niet dat de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid, dat het determinerende motief van deze beslissing incorrect is of dat ze beslissing werd genomen, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel of van enig ander, niet nader toegelicht, beginsel van behoorlijk bestuur kan, op basis van verzoeksters beschouwingen, niet worden vastgesteld.

De Raad wijst er voorts op dat de verordening nr. 562/2006/EG, waarnaar verzoekster verwijst, werd vervangen door de verordening 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de verordening nr. 2016/399/EU). In artikel 6 van de verordening nr. 2016/399/EU staat, net als in het vroegere artikel 5 van de verordening nr. 562/2006/EG, dat een vreemdeling die toegang wenst te krijgen tot het grondgebied “het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden [moet] kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven”. Dit artikel toont nogmaals de bevoegdheid van verweerder aan en verzoeksters uiteenzetting leidt niet tot de conclusie dat het incorrect werd toegepast.

Een schending van de door verzoekster aangevoerde bepalingen die tot de schorsing van de bestreden beslissing kan leiden blijkt niet.

Het enig middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3.4. Daarenboven moet worden gesteld dat verzoekster, door te stellen dat het feit dat zij veel moeite heeft gedaan om een toeristenvisum te verkrijgen, dat dit veel tijd en voorbereiding heeft gekost en dat zij bepaalde uitgaven heeft gedaan, niet aantoonde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing tot teruggrijping aanleiding geeft tot een moeilijk te herstellen nadeel. Zij toont dit ook niet aan door te stellen te vrezen in de toekomst geen visum meer te zullen ontvangen. Indien dit het geval zou zijn kan verzoekster immers eenvoudig haar beroepsmiddelen aanwenden tegen een gebeurlijke weigeringsbeslissing. Haar sibillijnse mededeling dat de omstandigheden waarin een teruggrijping plaatsvindt gekend zijn laat de Raad verder niet toe te concluderen dat de uitvoering van de eerste bestreden beslissing zeker aanleiding zal geven tot een moreel trauma. Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel blijkt niet.

Ook aan de tweede in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend vierentwintig door:

G. DE BOECK,

voorzitter

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

G. DE BOECK